

Що е истина? – Номер пет

Утешителят

Jeff Pippenger

2023-09-11

Пророческата история, която е била разкрита в рамките на седемте гръмове, определя историята, в която сега се намираме. Тайната беше скрита, докато не настъпи историята, която тя представяше. Това е времето, когато Утешителят, Духът на „истината“, разкрива истината, която Йоан нарече Откровението на Исус Христос, защото Исус Христос е Истината. Не става просто дума за това, че думата „истина“ представя характера на Бога. И не става просто дума за едно откровение относно удивителния лингвистичен факт, че еврейската дума за „истина“ е употребена по толкова дълбоки начини навсякъде в Писанията. Но това е и изумителното чудо, което, когато бъде разбрано, се превръща в ключа за отварянето на пророчествата в книгата Откровение, и така отваря цялата Библия. Но това е само за онези, които са готови да виждат, да чуват и да пазят онова, което е написано в нея, защото времето е близо.

За да могат хората да разпознаят „истината“ по такъв начин, че да бъдат осветени чрез нея, е необходимо присъствието на Светия Дух. Хората могат интелектуално да разбират думата „истина“ и дори да се удивляват на нейното значение, но „истината“ трябва да бъде изядена. Тя трябва да бъде вътрешно усвоена и да стане част от опитността на човека, защото словото предава творческата сила на Бога на онези, които търсят да бъдат преобразени в образа на Христос. Една от отправните точки в моето лично изследване на еврейската дума, преведена като „истина“, бяха еврейските учени, които също разглеждат удивителната природа на думата „истина“ и нейната употреба в Библията. Но няма основание да се вярва, че тяхното интелектуално разбиране на думата „истина“ ги е довело до Христос.

Пророческият факт, че словото трябва да бъде изядено в присъствието на Светия Дух, е в съзвучие с определението на сестра Уайт за „маслото“ в притчата за десетте девици, както и с нейното описание на двата вида девици, които очакват Младоженеца.

Един символ най-често има повече от едно значение, и значението му трябва да се определя от контекста, в който символът се намира. То не бива да се определя нито от определението на думата, дадено от граматическия специалист, нито от историческия времеви период, когато думата е била написана. Именно тези два подхода са възприели богословите на адвентизма, за да отрекат „истината“. Един символ се определя от контекста, в който е употребен. В Духа на пророчеството думата „масло“ в притчата за десетте девици представлява поне няколко различни неща в зависимост от контекста на пасажа, където се среща „маслото“. Защо едната група девици притежава маслото, а другата — не?

„Съществува свят, потънал в нечестие, в измама и заблуда, в самата сянка на смъртта — заспал, заспал. Кой изпитват душевни мъки, за да го събудят? Кой глас може да

достигне до него? Умът ми се пренася в бъдещето, когато ще бъде даден сигналът: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете.“ Но някои ще са се забавили да се снабдят с масло за допълване на светилниците си и твърде късно ще открият, че характерът, представен чрез маслото, не може да бъде прехвърлен. Това масло е правдата на Христос. То представлява характера, а характерът не може да бъде прехвърлен. Никой човек не може да го осигури за друг. Всеки трябва сам за себе си да придобие характер, очистен от всяко петно на греха.“ Bible Echo, 4 май 1896 г.

Неразумните девици не притежават характера, необходим, за да устоят в предстоящата криза. Те са лишени от Христовата праведност. Но маслото е и вест, а маслото в притчата за десетте девици в „последните дни“ е последната предупредителна вест, представена чрез Откровението на Исус Христос, която трябва да бъде слушана, четена и пазена.

„Помазаните, които стоят при Господа на цялата земя, заемат положението, което някога бе дадено на Сатана като закрилящ херувим. Чрез светите същества, които обкръжават Неговия престол, Господ поддържа постоянно общение с жителите на земята. Златното масло представлява благодатта, чрез която Бог поддържа светилниците на вярващите снабдени, за да не премигват и да угасват. Ако не беше това свято масло, изливано от небето чрез вестите на Божия Дух, силите на злото биха имали пълен контрол над хората.“

„Бог бива безчестен, когато не приемаме вестите, които Той ни изпраща. Така ние отказваме златното масло, което Той би излял в душите ни, за да бъде предавано на онези, които са в тъмнина. Когато прозвучи призивът: „Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете“, онези, които не са приели свято масло, които не са съхранили благодатта на Христос в сърцата си, ще открият, подобно на неразумните девици, че не са готови да посрещнат своя Господ. Те нямат в себе си силата да придобият маслото и животът им е претърпял крушение. Но ако се поиска Светият Дух на Бога, ако умоляваме, както направи Моисей: „Покажи ми славата Си“, Божията любов ще се излее в сърцата ни. Чрез златните тръби златното масло ще ни бъде предадено. „Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите.“ Приемайки светлите лъчи на Слънцето на Правдата, Божиите чада сияят като светила в света.“ Review and Herald, July 20, 1897.

„Маслото“ е последната вест, която отново е Откровението на Исус Христос. В този пасаж онези, които желаят да имат маслото, трябва да умоляват Бога, както Моисей в пещерата на Хорив. Но забележете, че ако трябва да „умоляваме, както Моисей“ Бог да ни „покаже“ Своята „слава“, ние най-напред трябва да поискаме Светия Дух, Който е Утешителят. Ако направим това, тогава чрез ангелите и двете златни тръби ще приемем Христовата правда. Мамим себе си, ако мислим, че можем да се молим и да умоляваме за Христовия характер, както традициите и обичаите на Лаодикийския адвентизъм внушават, че трябва да се прави, като същевременно отхвърляме вестта на Откровението на Исус Христос. Неговата правда ни се предава чрез „вестите на Божия Дух“, които се предават от двамата помазани, които стоят пред Божия престол. Когато отхвърляме Неговата вест, ние отхвърляме Неговата правда.

Тогава в отговор аз му рекох: Какви са тези две маслини отдясно на светилника и отляво му? И отново в отговор рекох: Какви са тези две маслинови клонки, които чрез двете златни тръби изливат от себе си златното масло? А той ми отговори и каза: Не знаеш ли какво са те? И аз рекох: Не, господарю мой. Тогава той каза: Това са двамата помазани, които стоят пред Господа на цялата земя. Захария 4:11–14.

Двамата „помазани“, които стоят пред Господа на цялата земя, са представени също и като двамата свидетели от Откровение единадесета глава.

„Относно двамата свидетели пророкът по-нататък заявява: „Това са двете маслини и двата светилника, които стоят пред Бога на земята.“ „Твое слово — каза псалмистът — е светило на нозете ми и виделина на пътеката ми.“ Откровение 11:4; Псалом 119:105. Двамата свидетели представляват Писанията на Стария и Новия Завет.“ Великата борба, 267.

Независимо дали разглеждаме свидетелството на Захария или на Йоан за двамата свидетели, контекстът и на двете свидетелства е процесът на предаване, който е самата първа истина, спомената във връзка с вестта на Откровението на Исус Христос в Откровение, първа глава, първи стих. От Отца, към Сина, към ангелите, към пророк, към църквата. Процесът, чрез който Христос говори на човечеството, е основно разбиране, което Той се стреми да разкрие в заключителната предупредителна вест. Това съответства на ударението в представянето както на първата, така и на третата ангелска вест.

Вестта на първия ангел е представена чрез Уилям Милър. Милър притежава няколко пророчески характеристики, които трябва да бъдат разпознати. Той беше „бащата“ на движението, което по отношение на Алфата и Омегата изисква да има син. Той представляваше движение, обозначаващо с името „милеритско“, като тази дума означава вид скала. Той бе употребен, за да организира съвкупност от библейски правила за пророческо тълкуване. Тези правила стават главен компонент в предаването на вестите на Божия Дух, които бяха или отхвърлени, или приети, тъй като онези от поколението на Милър избраха дали да запазят своето глупаво лаодикийско състояние, или да станат мъдри филиделфийци. Като баща на вестта на първия ангел, той е предобраз на движение, което ще прогласи вестта на третия ангел, и разбирането на това движение за вестта ще бъде насочвано от специален набор библейски правила за пророческо тълкуване, които утвърждават вестта на третия ангел тъй убедително, както Милър бе употребен да утвърди вестта на първия ангел. Бог никога не се променя, Исус Христос е същият вчера, днес и до века.

Не се заблуждавайте, възлюбени мои братя. Всяко добро дарование и всеки съвършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение, нито сянка от промяна. По Своя воля Той ни роди чрез словото на истината, за да бъдем един вид първи плодове на Неговите създания. Яков 1:16–18.

В началото или в края на адвентизма вестите на Божия Дух, представени чрез маслото, се предават чрез двамата свидетели. В началото, при милеритите, двамата свидетели бяха Старият и Новият завет, а в края те са Библията и Духът на пророчеството. Това е причината

Йоан, който най-съвършено илюстрира края на Божия народ в последните дни на изследователния съд, да бъде на остров Патмос.

Аз, Йоан, който съм и ваш брат и съучастник в скръбта, и в царството, и в търпението на Исус Христос, бях на острова, наречен Патмос, заради Божието слово и заради свидетелството на Исус Христос. Откровение 1:9.

Пророческата обстановка на Патмос показва, че Йоан е бил преследван. Той е бил преследван, защото е получавал вестите на Божия Дух, които разкриват Откровението на Исус Христос чрез Библията и Духа на пророчеството.

Преследването на Божия народ на „последните дни“ е представено и в Откровение, единадесета глава, когато двамата свидетели са убити по улиците и всички празнуват смъртта им. В единадесета глава тези двама свидетели са Илия и Моисей. Те са давали своето свидетелство в продължение на три години и половина, а след това са били убити, но след това са били възкресени.

Всички пророци говорят повече за последните дни, отколкото за собствената си история; така че, ако изобщо има книга, която говори за последните дни, това е книгата Откровение, където всички книги на Библията се събират и завършват. Следователно в последните дни непременно трябва да има една „вест“, която бива убита и след това възкресена. Откровение единадесета глава илюстрира историята на Френската революция, но още по-пряко илюстрира нападение срещу вестта на третия ангел в последните дни. Вестта и движението, които бяха предобразени от вестта и движението на Милър, понесоха това нападение и умряха на 18 юли 2020 г. Според Откровение единадесета глава това нападение щеше да бъде извършено от звяра, който възлезе от бездънната бездна.

И когато свършат своето свидетелство, звярът, който възлиза от бездната, ще воюва против тях, ще ги победи и ще ги убие. И трупове им ще лежат на улицата на великия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където и нашият Господ беше разпнат. Откровение 11:8, 9.

Сестра Уайт ни известява, че „бездънната бездна“ представлява ново проявление на сатанинска сила.

„‘Когато завършат [завършват] своето свидетелстване.’ Периодът, през който двамата свидетели трябваше да пророкуват, облечени във вретище, приключи през 1798 година. Когато наближаваха края на своето дело в неизвестност, срещу тях трябваше да бъде водена война от силата, представена като „звярът, който излиза от бездната“. В много от народите на Европа силите, които управляваха Църквата и държавата, в продължение на векове бяха контролирани от Сатана чрез посредничеството на папството. Но тук пред нас е разкрита нова проява на сатанинска сила.“ Великата борба, 268.

В книгата Откровение са посочени три сили, които произлизат от бездънната бездна; първата спомената е ислямът в Откровение, глава девета, стих втори; втората е атеизмът на Френската революция в глава единадесета, стих осми; а третата е съвременният Рим в глава

седемнадесета, стих осми. „Новото проявление“ в последните дни, което не само ще нападне движението, представено прообразно от милеритското движение, но също така ще нападне и света, е фалшивото пробуждане на фалшивия Среднощен вик, известно като „воукизъм“. Воукизмът представлява „ново проявление на сатанинска сила“, което се поддържа от настоящия йезуитски антихрист и се насърчава чрез търговците, политическите водачи на Обединените нации, либералните представители в падналите църкви на протестантизма в Съединените щати и Демократическата партия във връзка с републиканците RINO, които или насърчават, или допускат насърчаването на всички разновидности на девиантния начин на живот на хомосексуалната общност, представена в глава единадесета като „Содом“. Тези три сили са онова, което води света към Армагедон, и те също така са представени чрез „Египет“, символа на атеизма и светскостта. Поставен в рамките на анархията на Френската революция, която е още един елемент от тези три сили, съставляващи онова, което Сестра Уайт нарича „злият съюз“, воукизмът бива или пряко насърчаван, или му се позволява да бъде насърчаван. Воукизмът е сатанинският фалшификат на пробуждането на десетте девици. Имаме още да разгледаме по тези въпроси, но първо трябва да се спрем на последствията от убийството на улицата, извършено на 18 юли 2020 година.

И също, драги Читателю, моля, разбери, че нямам никаква подкрепа, която да предложи на Републиканската партия. Няма политическо убеждение, на което да имам каквото и да било доверие. Аз просто посочвам пророческата динамика, която съществува в Съединените щати, Организацията на обединените нации и Папството. Тази динамика ще бъде разгледана по-конкретно, когато започнем пряко да разглеждаме двата рога, които вървят успоредно един на друг от 1798 година до неделния закон.

Сатанинският воукизъм, който представлява фалшив Среднощен вик, предхожда действителния Среднощен вик, и преди времето на истинския Среднощен вик онези, които са били убити по улиците, в крайна сметка ще се развият или в неразумна, или в мъдра девица. Периодът, в който се извършва свързването на нашите характери или в снопа, предназначен за огъня на погибелта, или като сноп за небесната житница, е вече настъпил.

Сестра Уайт посочва, че във времето на забавянето неразумните девици от милеристката история са реагирали на изпитващото разочарование по различен начин от разумните девици, като по този начин внушава, че към времето на забавянето техните характери вече са били установени. Но свидетелството на Еремия ни осведомява, че можем да изберем да се върнем към Бога и Той не само ще се върне към нас, но и ще ни направи оградена медна стена против нечестивия и страшния, докато сме употребявани като Негово устие в предстоящата криза. Именно в тази пророческа точка Исус обещава да ни утеши. Това е значението на четирите глави на Йоан, които са поставени в рамките на нашата настояща история.

Маслото е Светият Дух; то е характер и е вестите на Божия Дух. Божият Дух е „Утешителят“. Както Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, и както Исус пожертва Своего божествено естество, за да приеме доброволно човечеството, което

бе създал, като част от Себе Си за вечността, така и Светият Дух, Който се дава в този период от време, ще пребъдва с нас завинаги.

Ако Ме любите, пазете Моите заповеди. И Аз ще помоля Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас довека; Духът на истината, Когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; а вие Го познавате, защото пребъдва с вас и ще бъде във вас. Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас. Йоан 14:15–18.

Тази жертва на Духа, изразена в решението Му да обитава с човешките същества завинаги, е успоредна на жертвата на другите две Личности от небесното трио. Може би не по-малко значимо от жертвата на Духа в Неговата готовност да живее във всеки от изкупените през вечността е това, че идването на „Утешителя“ в тази конкретна история посочва кога Божият народ е запечатан за вечността.

И не оскърбявайте Светия Божи Дух, с Когото сте запечатани за деня на изкуплението. Ефесяни 4:30.

В историята, в която обещанието за Утешителя се изпълнява съвършено, а именно историята на сто четиридесет и четирите хиляди, Духът ще „пребъдва“ в нас „завинаги“. Всеки християнин, който е изпълнил изискванията на евангелието, е приел Светия Дух и затова е бил „запечатан за деня на изкуплението“, но това запечатване просто сочи напред към времето, когато сто четиридесет и четирите хиляди трябва да бъдат запечатани в настоящата история. В Посланието към ефесяните онези, които са запечатани за деня на изкуплението, са противопоставени на онези, които „оскърбяват“ „Светия Божи Дух“. Те оскърбяват Светия Дух, като отказват да приемат вестите на Божия Дух и така отказват златния зехтин. Когато Христос обещава да ни изпрати „Утешителя“, „Духа на истината“ в този период на разочарование, Той обещава да положи Своя печат върху нас, а Неговият печат представлява пазенето на Неговите заповеди, особено съботната заповед, която е денят, в който Йоан получи откровението и която е въпросът, който е на път да се изправи пред света.

Запечатването на мъдрите девици се извършва преди изпита на неделния закон, защото именно там ще се проявят характерите и на мъдрите, и на неразумните; а характерът никога не се развива в криза — той просто се проявява. Запечатването представлява, наред с други неща, преобразяване от ума на Лаодикия в ума на Филадельфия. Проблемът е, че за да бъде осъществено това преобразяване, първото изпитание за всеки от нас е действително да разберем, че досега сме били лаодикийци; защото като лаодикийци нашата основна духовна нагласа е, че всичко е наред, когато всъщност всичко е напълно погрешно. Тази нагласа трябва да бъде отстранена; тя е едно от нечистите неща, които трябва да бъдат отделени от скъпоценното.

„Щом Божият народ бъде запечатан на челата си — това не е някакъв печат или белег, който може да се види, а утвърждаване в истината, както интелектуално, така и духовно, така че да не могат да бъдат помръднати — щом Божият народ бъде запечатан и подготвен за пресяването, то ще дойде. Наистина, то вече е започнало; Божиите съдби

сега са върху земята, за да ни дадат предупреждение, та да знаем какво идва.“
Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1161.

„Утешителят“, Когато Исус обещава на Своите ученици и Който ги утешава във време на разочарование, води народа Си във всяка истина, и именно чрез едно „утвърждаване в истината“ ние биваме запечатани. „Истината“, в която Божият народ трябва да се утвърди в този момент, е „истината“, която се разпечатва непосредствено преди края на благодатното време, защото „времето е близо“. Тази истина е структурата на скритата история на седемте гръма, а тази скрита история посочва историята, в която Откровението на Исус Христос се разкрива. Скритата история на седемте гръма ще се изпълни именно във времето, когато „истината“, представена като скрита история, бъде разпечатана. Разпечатването на „истината“ е онова, което запечатва онези, които приемат вестта, която преди това е била запечатана.

Божият народ е запечатан на челата си преди пресяването на разгневените народи, което настъпва при неделния закон и така поставя началото на националната гибел. Откровението на Исус Христос са „думите на пророчеството на“ книгата Откровение, които вече не трябва да бъдат запечатани, защото времето е близо. Това е истината, която сега трябва да се чете, да се слуша и най-вече да се пази, ако искаме да бъдем благословени.

Юда, не Искарот, Му каза: Господи, как е това, че ще се явиш на нас, а не на света?
Иисус в отговор му каза: Ако Ме люби някой, ще пази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби, и ще дойдем при него, и обиталище у него ще направим. Който не Ме люби, не пази думите Ми; а словото, което слушате, не е Мое, а на Отца, Който Ме е пратил. Това ви казах, докле съм още с вас. А Утешителят, Светият Дух, Когато Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал. Йоан 14:22–26.

За онези, които пазят вестта, която бива разпечатвана, обещанието е, че Утешителят ще ни „научи“ на „всичко“ — „каквото“ Исус е казал „вам“. Това е обещанието, което се изпълни за учениците по пътя към Емаус, а след това и за единадесетте ученици. Когато Христос отдръпна ръката Си от очите на учениците от Емаус, които бяха „възпрепятствани“, а след това „отвори“ „ума“ на единадесетте ученици, за да могат напълно да „разбират Писанията“, Той запечатваше едно обещание за онези, които живеят в „последните дни“, които ще се върнат от своето разочарование, ще се покаят за своето лаодикийско състояние и ще приемат „истината“. „Утешителят“ в „последните дни“ ще „напомни“ на нашата „памет“ „всичко“, като ни учи на „всичко“. Също тъй значимо, както е това, че ни напомня минали истини, докато ни учи на всичко, Той също така ще ни „извести бъдещите неща“.

Обаче Аз ви казвам истината: за вас е по-добре Аз да си отида; защото, ако не си отида, Утешителят няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя. И когато дойде, Той ще изобличи света за грях, за правда и за съд: за грях, защото не вярват в Мен; за правда, защото отивам при Отца Си и вече не Ме виждате; за съд, защото князът на този свят е осъден. Имам още много неща да ви казвам, но сега не можете да ги понесете. А когато дойде Той, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от

Себе Си, но каквото чуе, това ще говори; и ще ви извести бъдещите неща. Той ще Ме прослави, защото от Моето ще вземе и ще ви го извести. Йоан 16:7–14.

В това време Утешителят ще ни „води“ в „истината“, ще ни „научи на всичко“, включително и на „онова, което предстои“, защото в това време Исус все още има „много неща да ни каже“. Тези неща — било то неща от нашето „припомняне“, „онова, което предстои“, или многото „неща“, които Той има „още“ да ни каже — са онова, което ни запечатва за идващата криза. Така е, защото Неговата истина представлява Неговата творческа сила. Той ни запечатва предварително преди идващата криза, защото възнамерява да бъдем предварително предупредени за най-големия период на гонение срещу Неговия народ, който някога ще настъпи в свещената история. Това гонение по-специално показва, че думите и делата, които сме вършили в миналото, ще бъдат припомнени и използвани против нас, както Христовите думи бяха изопачени против Него. Въпреки това ние трябва да представим вестта като свидетелство против техния бунт, както е представено чрез Езекиил и Христос.

Помнете словото, което ви казах: Слугата не е по-голям от господаря си. Ако Мене гониха, и вас ще гонят; ако Моето слово опазиха, и вашето ще опазят. Но всичко това ще ви сторят заради Моето име, защото не познават Онзи, Който Ме е пратил. Ако не бях дошъл и не бях им говорил, не биха имали грях; а сега нямат извинение за греха си. Който мрази Мене, мрази и Моя Отец. Ако не бях извършил между тях делата, които никой друг не е извършил, не биха имали грях; а сега и видяха, и намразиха и Мене, и Моя Отец. Но това става, за да се изпълни словото, написано в техния закон: „Ненавидяха Ме без причина.“ А когато дойде Утешителят, Когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, Който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мене. Йоан 15:20–26.

„Духът на истината“, Който е „Утешителят“, ще „свидетелства за“ Христос, Който е „истината“. А „истината“ е Алфа и Омега, първият и последният, началото и краят. Скрытата история на седемте гръмотевици, която сега се разпечатва, е запечатващата вест за сто четиридесет и четирите хиляди. След 18 юли 2020 г. Йеремиа дава пример, че можем да изберем да се върнем при Онзи, Който пръв ни възлюби. При извършването на това дело на завръщане ние носим отговорността да отделим скъпоценното от нищожното. Ако изработваме спасението си със страх и трепет и извършим това дело, ще бъдем запечатани и незабавно ще навлезем в най-голямата криза в земната история. Ще имаме също и привилегията да преживеем историята, която пророци, царе и праведни мъже са желали да видят.

Онези, които поемат това дело и се завръщат, „ще ходят в светлината, излизаща от Божия престол“, и чрез „служението на ангелите ще има постоянно общение между небето и земята“, което е процесът на общуване, посочен в началния стих на книгата Откровение.

„Не всички в този свят са взели страна с врага против Бога. Не всички са станали неверни. Има малцина верни, които са истинни към Бога; защото Йоан пише: „Тук са онези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса.“ Откровение 14:12. Скоро

битката ще се води ожесточено между онези, които служат на Бога, и онези, които не Му служат. Скоро всичко, което може да се разклати, ще бъде разклатено, за да останат онези неща, които не могат да се разклатят.“

„Сатана е прилежен изследовател на Библията. Той знае, че времето му е кратко, и се стреми във всяка точка да противодейства на делото на Господа върху тази земя. Невъзможно е да се даде каквато и да било представа за опитността на Божия народ, който ще бъде жив на земята, когато небесната слава и повторението на гоненията от миналото се смесят. Те ще ходят в светлината, изхождаща от Божия престол. Чрез ангелите ще има постоянно общение между небето и земята. А Сатана, заобиколен от зли ангели и претендиращ, че е Бог, ще върши всякакъв вид чудеса, за да измами, ако е възможно, и самите избрани. Божият народ няма да намери своята безопасност в извършването на чудеса, защото Сатана ще подправя чудесата, които ще бъдат извършвани. Изпитаният и проверен Божий народ ще намери своята сила в знака, за който се говори в Изход 31:12–18. Те трябва да застанат върху живото слово: „Писано е.“ Това е единствената основа, върху която могат да стоят сигурно. Онези, които са нарушили завета си с Бога, в онзи ден ще бъдат без Бог и без надежда.“

„Поклонниците на Бога ще бъдат особено отличени чрез почитта си към четвъртата заповед, тъй като тя е знакът на Божията творческа сила и свидетелството за Неговото право на човешко благоговение и поклонение. Нечестивите ще се отличават чрез усилията си да съборят паметника на Твореца и да възвеличат постановлението на Рим. В решителния въпрос на борбата цялото християнство ще бъде разделено на две големи категории: онези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус, и онези, които се покланят на звяра и на неговия образ и приемат неговия белег. Макар църквата и държавата да обединят силата си, за да принудят всички, „малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби“, да приемат белега на звяра, Божият народ няма да го приеме. Откровение 13:16. Пророкът от Патмос съзерцава „онези, които бяха победили звяра и неговия образ, и неговия белег, и числото на името му, как стоят на стъкленото море, държейки Божиите арфи“ и пеят песента на Моисей и на Агнето. Откровение 15:2.

„Страшни изпитания и скърби очакват Божия народ. Духът на войната раздвижва народите от единия край на земята до другия. Но сред настъпващото време на скръб — време на скръб, каквото не е имало, откакто съществува народ — Божият избран народ ще остане непоколебим. Сатана и неговото войнство не могат да го унищожат, защото ангели, превъзхождащи по сила, ще го закрилят.“ Свидетелства, том 9, 15–17.

Струва си да се отбележи, че този откъс представлява края на една глава, която започва на страница единадесет в девети том на „Свидетелства“, което може да бъде разпознато като представящо девет-единадесет. Струва си да се обърне внимание, че заглавието е за идващия Младоженец, а също и към схемите на Авакум, откъдето Павел е извлякъл стиха, който е написал в книгата Евреи. Началото на главата отбелязва историята, започнала на 11 септември 2001 г., двете плочи на завета на пророчеството, в който е било встъпено в началото на адвентизма, и че заглавието е „Последната криза“, което обозначава последния Среднощен вик. Краят на главата е в пълно съгласие с началото, защото и началото, и краят

разглеждат последната криза.

„Раздел 1 — За идването на Царя“

„Още малко, съвсем малко, и Този, Който иде, ще дойде и няма да се забави.“ Евреи 10:37.

„Последната криза“

„Живеем във времето на края. Бързо изпълняващите се знамения на времето възвестяват, че идването на Христос е близо при вратата. Дните, в които живеем, са тържествени и важни. Божият Дух постепенно, но сигурно се оттегля от земята. Язви и съдби вече спохождат онези, които презират Божията благодат. Бедствията по суша и по море, неустойчивото състояние на обществото, тревогите от война, са зловещи предзнаменования. Те предвещават приближаващи събития от най-голяма величина.“ Свидетелства, том 9, с. 11.

Ако се върнем и приемем високото призвание да бъдем Божията „уста“, както е представено чрез Еремия, ние съвсем скоро ще участваме в най-великото събиране на жетвата в свещената история.

„Той им говореше и думи на надежда и насърчение. „Да не се смущава сърцето ви — каза Той. — Вярвайте в Бога, вярвайте и в Мене. В дома на Моя Отец има много обиталища; ако не беше така, щях да ви кажа. Отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, за да бъдете и вие там, където съм Аз. И където отивам, знаете, и пътя знаете.“ Йоан 14:1–4. Заради вас дойдох в света; за вас работих. Когато си отида, пак ще работя усърдно за вас. Дойдох в света, за да ви се открия, та да повярвате. Отивам при Моя Отец и вашия Отец, за да сътруднича с Него във ваша полза.

„Истина, истина ви казвам: който вярва в Мене, делата, които Аз върша, и той ще ги върши; и по-големи от тях ще върши, защото Аз отивам при Своя Отец.“ Йоан 14:12. С това Христос не искаше да каже, че учениците ще положат по-възвишени усилия от онези, които Той бе положил, а че тяхното дело ще бъде с по-голям размах. Той не се отнасяше само до вършенето на чудеса, а до всичко, което щеше да стане под действието на Светия Дух. „А когато дойде Утешителят — каза Той, — Когато Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, Който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мене; а и вие ще свидетелствате, защото сте били с Мене отначало.“ Йоан 15:26, 27.

„По чуден начин тези думи се изпълниха. След слизането на Светия Дух учениците бяха така изпълнени с любов към Него и към онези, за които Той умря, че сърцата се смекчаваха от думите, които говореха, и от молитвите, които възнасяха. Те говореха в силата на Духа; и под влиянието на тази сила хиляди се обърнаха.“ Деяния на апостолите, 21, 22.